

ringa. *En vacklande system f-r en styrelses kraft.* — *Syn.* Se *Försvaga.* — *Förlamande*, n. 4.

FÖRLAMNING, f. 2. 1) Verkningen, hvarigenom någon eller något förlamas. — 2) Förlamad tillstånd.

FÖRLASTA, förlästa, v. a. 1. (föga brukl.) Lasta allt för hårdt. — *Förlastande*, n. 4. o. *Förlastning*, f. 2.

FÖRLASTA, förlästa, v. a. 1. Se *Framlasta.*

FÖRLASTIG, förlästigg, a. 2. (mindre brukl.) Framlastad.

FÖRLEDA, förlëda, v. a. 2. Genom lockande exempel eller förespeglning af någon fördel vara orsak dertill, att någon gör, hvad han vet icke rätt vara. *Jfr. Anm. under Förföra.* Har till subjekt både person och sak. *Han f-dde honom genom sitt exempel till denna straffvärda handling. Hoppet om vinst f-der så många. Tillfället f-der stundom äfven den dygdige.* — *Syn.* Blända, Bedåra, Förblinda.

FÖRLEDANDE, n. 4. Handlingen, då man förleder eller någon förledes. — *Adj.* 1. (egentl. part. akt. af *Förledda*) Som har den egenskapen, att lätt kunna förleda. *En f. qvinna. F. behag, skönhet, blick, min, uppsyn.* — *Syn.* Se *Förförisk.*

FÖRLEDARE, m. 5. En, som förleder eller förledt någon. — 2) En, som gjort sig känd för att söka förleda andra.

FÖRLEDEN, se *Förleden.*

FÖRLEDNING, f. 2. Se *Förledande*, n.

FÖRLEGAD, förlegadd, a. 2. 1) Säges om en sak, en vara, som legat så länge, att den blifvit skadad eller urmodig, så att ingen vill köpa den. *F. vara. F-t siden.* — 2) (fig. fam. om person) Som förlorat kraft, duglighet, behag, skönhet. — 3) (jäg.) Säges om en hund, som så länge saknat öfning, att han derigenom blifvit sämre.

FÖRLIDA, förli'da, v. n. 5. (böjes som *Lida*) Gå förbi, till ända. Säges i fråga om tid. *Huru lång tid har f-dit? Ännu hade icke fullt ett år f-dit, då . . .* — *Syn.* Se *Förflyta.*

FÖRLIDEN, förli'dann, neutr. — *et.* Part. pass. af *Förlida*. Som förli'dit. Brukas ofta nästan adjektivt, t. ex.: *Under det f-åna året. F. månad, vecka. F-åna nattens händelser.* — *Syn.* Förfluten, Framliden, Förgången, Framfaren, Framgång, Tilländagången, Tilländalupen.

FÖRLIG, för'rligg, a. 2. (sjöt.) *F. vind*, medvind. *F-are än tvärs*, säges om läget af ett utombords varande föremål, när det synes emellan rätt för-ut och rätt tvärs.

FÖRLIKA, förli'ka, v. a. 1. o. 2. 1) Återföra till enighet och vänskap. *F. fiender, ovänner. F. en person med en annan.* — *Syn.* Försona, Göra till vänner. — 2) Se *Bilägga*, 2. *F. en tvist, en strid, en tråta.* — 3) Finna öfverensstämmelse mellan. *Huru skall man f. dessa tvenne så stridiga egenskaper hos en person? Det är svårt att f. detta yttrande med konungens kända tänkesätt.* — *F. sig*, v. r. 1) Återvända till enighet och vänskap. *Man bör vara redebogen att f. sig med sina ovänner. Vid denna uppmaning f-kte de sig.* — *Syn.* Försona sig, Åter blifva vänner. — 2) Öfverensstämma. *Denna lagparagraf f-r sig ej med den återopade.* — *F-s*, v. d. 1) a) Öfverenskomma om ömsesidig eftergift af ovissa ömsesidiga anspråk. *De hafva nu f-kts angående den omtvistade frågan.* — b) Se *Förlika sig.* *De voro länge ovänner, men f-ktes slutligen.* —

c) Vara sams, lefva i endragt. *Med honom kan ingen f. Han är lätt, svår att f. med. De kunna aldrig f. De f. som hund och katt, lefva alltjemt i tvist och strid. De f. väl tillsammans.* — *Syn.* Sämjas. — 2) (fig.) Öfverensstämma. *Färger, som ej f.*

FÖRLIKANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom någon eller något förlikas. a) *Tvenne ovänners f.* — b) *En trätas f. F-t af en process.* — c) *F-t af dessa efter utseende stridiga lagparagrafer.*

FÖRLIKNA, förli'kna, v. a. 2. Sätta, ställa i jembförelse. *Man kan f. honom med Cæsar. Ingen kan f-s med honom.* — *Syn.* Se *Jembföra.*

FÖRLIKNANDE, n. 4. Handlingen, då man förliknar; händelsen, omständigheten, att någon eller något förliknas. *Hans f. med Alexander.* — *Syn.* Se *Jembförande.*

FÖRLIKNELSE, f. 5. Se *Förliknande.*

FÖRLIKNELIG, a. 2. (föga brukl.) Som kan förliknas. — *Syn.* Se *Jembförlig.*

FÖRLIKNING, förli'kning, f. 2. 1) Händelsen, omständigheten, att man förliker sig med någon; att personer, som varit ovänner, åter blifva vänner. *Efter hans f. med herr N. Deras f. dröjde ej länge. Träffa, ingå f. Sluta, afgöra en process genom f.* (Ordspr.) *En mager f. är bättre än en fet process*, det är bättre att träffa förlikning, om än med förlust, än att processa med vinst. — 2) a) (artil.) Ett upphöjdt korn, som uppsättes på trumfen af en kanon, då höjdriktningen skall ske med noggrannhet. — b) Sigte på ett gevär.

FÖRLIKNINGSDOMSTOL, m. 2. Domstol, inrättad endast för att förlika tvistande parter, innan de låta vederbörande domstol skilja sig emellan.

FÖRLIKNINGSRÄTT, m. 5. Se *föreg.*

FÖRLISA, förli'sa, v. n. 2. Förolyckas med fartyg. — *Syn.* (äfv.) Förlora.

FÖRLISNING, f. 2. Händelsen, då man förliser. — *Syn.* Skeppsbrott.

FÖRLITA SIG, förli'ta, v. r. 1. (äfv. i impf. *Förlet*) *F. sig på, med fast öfvertygelse lita på. Jag f-r mig på ditt löfte. F. sig på Guds nåd och goda människors välvilja.* — *Syn.* Se *Lita.*

FÖRLITAN, förli'tann, f. sing. indef. och

FÖRLITANDE, n. 4. Fast tro på uppnåendet af ett eftersträfvadt mål eller på andra personers löften, försäkringar, kännedom af en sak, insigter, karakter, o. s. v. Brukas mest adverbialt i förening med prep. *I*, t. ex.: *I f. på, att det skall ske. I f. på ditt löfte, din heder, din erfarenhet, o. s. v. I f. derpå vågar jag försöket.*

FÖRLJUDAS, förjüdas, v. impers. (Brukas blott i infin. o. pres. indik. sing.) *Det f-des*, ett rykte går, det säges, man vill veta, t. ex.: *Det f-des, att England förklarar Frankrike krig.* — Förekommer isynnerhet i tidningsstil; brukas sällan i talspråket.

FÖRLJUFVA, förjüva, v. a. 1. Göra ljuf, angenäm, behaglig. *En god maka och värlatade barn f-de hans dagar. Minnet af denna ädla handling skall f. din ålderdom, dina sista stunder.* — *Syn.* Försötma, Försockra. — *Förljufvande*, n. 4.

FÖRLOF, för'läv, n. sing. Tillåtelse, tillstånd. Brukas numera icke, utom i adverbiala uttrycket *Med f. ell. Med f. sagdt*, hvilket har ungefär samma betydelse som uttrycken: Om ursäkt! om förlåtelse! och begagnas nästan endast i skämtsam,